

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.





1:a årg.

Den 18 Mars 1900

N:r 25

Återgiftande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Konung Oscar II* (med 1 porträtt). *Carl V. G. Leijonhufvud †* (med 1 porträtt). *Theodor Mannheimer †* (med 1 porträtt). *En kärlekshistoria* för HVAR 8 DAG. (Forts. o. slut.) *HVAR 8 DAGS diplom för amatörfotografer. Ett mönsterhem för de gamla* (med 7 illustrationer) *Från Rex' strandning* (med 2 illustrationer). *England i segerjubilé* (med 2 illustrationer). *HVAR 8 DAGS andra täflan för amatörfotografer* (med 3 illustrationer). *Guldörstens offer* (Följetong, forts.) *En "skridskodrottning"* (med 1 porträtt). *Veckans porträttgalleri* (med 7 porträtt). *Helsidsillustration: Théâtre Français' i Paris brand och porträtt af den innebrända Mlle Henriot.*

D. F. BONNIERS BOKTRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1900.



KONUNG OSCAR II.

Efter ny, förut ej reproducerad fotografi från hoffotografen L. Larson, Stockholm.

Ett länge väntadt dödsbud ingick den 8 dennes, mälade att f. d. generallöjtnanten, f. d. generalfälttygmästaren och chefen för artilleriet, f. d. hofmarskalken hos enkedrottning Josefina, friherre Carl Viktor Gustafsson Leijonhufvud efter långvarig sjuklighet förlossats från de jordiska kvalen.

Friherre Leijonhufvud var född den 21 aug. 1822 och son af öfverstelöjtnanten frih. Gustaf Alexander Leijonhufvud och Johanna Charlotta Christina Angerstein. Han blef underlöjtnant vid Svea artilleri-regemente 1840 och löjtnant 1845. Tio år senare blef frih. L. generalstabsofficer, utnämndes 1862 till stabschef vid Lifgardesbrigaden, samma år till major i armén och år 1866 till öfverstelöjtnant i armén. Sistnämnda år blef frih. L. expeditiönschef i landförsvars-departementets kommandoexpedition, utnämndes 1868 till öfverste i armén, år 1871 till öfverste och chef för Svea artilleri-regemente, år 1874 till generalmajor samt generalfälttygmästare och chef för artilleriet och år 1887 till generallöjtnant.

Detta är i korthet gången af frih. Leijonhufvuds hedrande militära bana. Under densamma blef



han äfven flitigt använd inom en mängd grenar af det militära facket i öfrigt. Så har han varit fullmäktig vid krigsbefällets sammanträden, ledamot i direktionen öfver arméns pensionskassa, ledamot i komitén för granskning af förslag till ny härorning åren 1873, 1874, 1882 och 1890, i komitén angående landets fasta försvar 1876 och 1878, ordförande i komitén angående artillerimateriel m. m. Ledamot af Krigsvetenskapsakademien var han sedan 1868.

Vid sidan af sin militära verksamhet egnade den bortgångne äfven sina krafter åt hovvets tjänst, inom hvilket han var högt uppuren. Efter att hafva varit kavaljer hos arffurstarne blef frih. L. adjutant hos konung Oscar I år 1858, kammarherre hos drottningen följande år och utnämndes samma år till hofmarskalk hos enkedrottning Josefina.

Utmärkelser tillföll i rikligt mått den framstående militären, som med sin stora organisatoriska förmåga i hög grad bidrog till artilleriets utveckling, och den fint bildade representativa personligheten, som, på samma gång tillbakadragen och försynt, utgjorde ett mönster för förbindlighet och plikttröhet.

THEODOR MANNHEIMER. †

Vårbrytningen, förnyelsens tid i naturen, är äfven den tid, då den obeveklige liemanen brukar göra sina rikaste skördar bland människornas led. Det är liksom om den mänskliga naturens motståndskraft slappades, när pånyttfödelsens tid därute randas, och en fläkt kan ofta vara nog för att utsläcka en äfven med full kraft flammande låga, att ända ett lif, som mänskligt att döma ännu ej på länge varit moget för förgängelsen.

Den sorgpost, som i dagarne bringat bådskapat om bankdirektör Theodor Mannheimers hädanfärd efter en helt kort tids sjukdom, framkallar öskt dessa reflexioner. Långt innan vi hunnit meddela denna dödspost har den gått vidt omkring och vunnit en spridning, hvilken är en naturlig följd af en så betydelsefull lifsgärnings afslutande.

Till allt det, som vid den utmärkte finansmannens och medborgarens grift blifvit sagdt, ha vi intet annat att foga, än ett instämmande i det allmänna lof, som ägnats hans minne, ett minne, vid hvilket ingen vank låder, som visar hän mot en helgjuten, kraftig personlighet, den där visserligen ej alltid gick fri från klander eller från missnöjets surmulna bedömande, men som af sådant ej lät sig rubbas från den efter mognaste öfvervägande intagna ståndpunkten. Men förekom den tongifvande bankmannen, där han satt i sin chefsstol, stundom



sträng och kall, var han som umgängesvän och som värd i ett det gästfriaste hem förbindligheten själf, och som sådan skall han aldrig förgätas af dem, som varit nog lyckliga att komma i hans närhet.

Dessa hans rent personliga egenskaper framlysa nog också ur hans drag, ur hans vänliga blick, och när allt kommer till allt är det kanske detta minne af en människa, som längst och vackrast lever kvar, värdadt som det är af varma och erkänsamma hjärtan! A. J—n.

* * *

Theodor Mannheimer var vid sin död 67 år gammal.

Han inflyttade 1855 från Köpenhamn till Göteborg, där han 1864 blef den stora bankinrättningen »Skandinaviska kreditaktiebolagets» grundläggare och förste direktör. Under Mannheimers ledning har denna bank utvecklats till en af landets mäktigaste pänninginrättningar, hvars affärsprinciper haft och alltjämt ha ett visst inflytande på verksamheten inom andra bankinstitut.

Mannheimers finansiella begäfnings har äfven tagits i anspråk af staten — som ledamot af 1881 års stora bankkomité — och af staden Göteborg, som fått draga rikligt gagn af den hädangångnes erfarenhet och grundliga fackkunskap. Framför allt är hans namn nära förbundet med stadens nyare samsfärdsleder och många af dess stora affärstransaktioner.

EN KÄRLEKSHISTORIA.

För HVAR 8 DAG.

(Forts. och slut från n:o 24.)

»Jo, jo, hon hade sina små idéer ibland», mumlade notarien, »men sjutton till flicka var det i alla fall.» Hon var så olik den blifvande fru Maxime Brandt som dagen är olik natten.

Nästa bref lydde:

»Käre vän!

»Du hade visst i går mycket undrat, hvar i all världen jag höll hus efter som du sökt mig förfäfvades ett par dagar. Förlåt, förlåt mig — men ser du, det har kommit öfver mig en gammal passion att ströfva omkring och då måste jag vara ensam, ty när jag är med dig, så ser jag ju endast dig, och nu ville jag se något annat. Älskade gamla Stockholm och dumma stockholmare! Där spatsera ni år ut och år in den samma välsignade routen: Drottninggatan, Karl den trettondes torg o. s. v. i stället för att ta nya vägar t. ex. upp på Söder, där utsikten är så fri att den gör en glad innerst inne i själen. Ja, där är dägligt uppe, till och med så här tidigt på våren. Där fins ännu trädgårdar med flaggstänger och gamla lusthus och där fins små gröna stugor ute på bergsknallarna, där solen gassar och där barnen dansa ringdans och aldrig tröttna att sjunga den outslitiga »Upp genom luften, bort öfver hafven». De små bytingarna, äfven de kunna parodiera, det var för löjligt att höra deras fria fantasier öfven den gamla skolsången.»

Ett var dateradt Fogelö i Juli.

»Dear!

»Du frågar om jag ej längtar efter dig. Jag nästan skäms att säga nej. I de saligas boningar fins ju ej plats för längtan — och så äfven här. Människan är ett besynnerligt djur . . . När jag sade farväl till dig, föreföll det mig nästan abnormt, att vi två skulle skiljas, och jag tyckte, jag var tokig som så till vida frivilligt lämnade den plats, där du fans — låt vara för endast någon månad. Men när jag kom hit ut, när jag hvarje morgon vaknar upp till dagar så fyllda af solsken, af värme, af berusande dofter, till härlig frihet att göra precis hvad mig lyster, har denna tunga stämning så omärkligt gifvit med sig och jag kan sanningsenligt säga, att jag längtar ej. Naturligtvis komme mitt hjärta att slå af glädje, om jag finge se dig komma gående på den lilla skogsstigen, där nu solstrålarna leka och glittra.

»Hur gudomligt här än är, tror jag ändå ej att min lille notarie med sina välputsade mustacher och tättklippta hår skulle kalla det paradisiskt länge, ty här finge håret växa — barberare fins här lika litet som bagare eller postkontor. Vill man ha färskt bröd får man baka själf och vill du ha bref måste du fara öfver vattnet.

»Tro dock ej att vi föra ett fullkomligt eremitlif — nej då — i nästa stuga bor en äldre fröken med sina två systersöner, som hon hushållar för. Vi kafferepa ibland tillsammans och hafva det då nog så gemytligt. Herrarne må godt utan kragar och manschetter, och vi äro ej vidare soaréklädda. Du ryser, när du tänker på kafferep i en låg kamare med herrar i nēgligē. Men lugna dig: i motsats till vår salong är Grand ingenting. Taket är himmelsblått med målningar i luftigaste hvitt, golfvet är belagd med mjukaste gröna matta, och utsikten — sjö, som blånar mellan furor och berg — är vidunderligt vacker.

»I eftermiddag efter kaffet har jag åtagit mig att fara med posten och hämtar så bref och tidningar. Jag gläder mig på förhand åt turen —

kan något härligare gifvas än att ro hem under solnedgången, att drifva fram stilla på det klara vattnet och se alla färger, som himlen då slösar med! — jo, du skulle också sitta i båten. Aj, aj, jag längtar ju ej, skref jag i början af brefvet. Jag gör det ej håller utan så här, när jag särskildt frammanar din bild.

Din Aina.»

Så hade hösten kommit, en regnig och blåsigt höst, och det var som om naturens misstämning smittat människorna. Maxime lade märke till att Ainas ljusa, glada lynne började mattas, det såg ut som om något pinat henne. Hon berörde det ej direkt med ord, men misstämningen växte och växte.

I ett bref hette det:

»Efter slutad lektion tog jag spårvagnen ut till Haga och hann så drifva omkring i parken innan middagen. Jag tyckte mig vara ensam herre till denna fagra plats, ty ej en människa syntes till där ute, en af hovvets vagnar for i rask karriert igenom — det var allt. Jag erinrade mig den vårdagen, då du och jag första gången tillsammans åto middag på Stallmästaregårdens veranda . . . ack, hvarför är det ej alltid som då: vår och hopp! Nu föllo bladen stilla och ödmjukt från träden, föllo sakta, ljudlöst som om det syntes dem ej löna mödan att klaga; deras tid var förbi; de hafva födts en solvarm vårdag, utvecklats under växling af solsken, regn, värme, köld; som fullvuxna hafva de med sina fina nervtrådar sugit in all sommarens lust. Men nu var allt förbi; döden kom i rätt tid, ty de sista nätterna hafva de skällt af rysande kyla, frosten har bitit och stormen slitit obarmhärtigt i dem och med resigneradt lugn föllo de nu till marken för att blifva till jord, mylla, hvilken sedan skall nära andra blad. Och himlens gråa molnmassa, som var liksom genomträngd af ljus, lät bladens alla olika färger framträda så intensiva. Äfven i döden gifves skönhet . . .»

Det sista brefvet höll han i sin hand. Detta bref, som så sårat hans manliga fåfånga, att han, trots sin längtan att få se henne åter, ej kunde förmå sig att gå ned till järnvägsstationen, när hon for. Hon hade ju skrivit huru dags hon reste, således var det underförstådt, att om han ville kunde han få komma. Men han kunde ej förmå sig därtill. Han måste ju erkänna, att hvarje ord, hon skref, var sant, men likafullt — hon borde ha älskat honom så mycket att hon varit blind för hans fel.

Brefvet lydde:

»Mer än en gång under sista tiden har du frågat mig, hvad det är som tryckt mitt sinne. Och hvarje dag har jag tänkt göra en förklaring, men jag har ej kunnat det. Jag har varit feg. Och jag är det ännu, ty jag vågar ej personligen säga hvad jag nu skriver.

»Det är troligtvis sista gången, du får ett bref från mig. Ty det är bäst, att vår kärlekshistoria nu slutar. Du har varit och du är ännu, Maxime, så mycket för mig, men det blir ändå bäst så. Detta dolce far niente-lif som jag för vid din sida är icke mitt, det är inympadt på mig. Att alltid uppskjuta allt allvarligt, att alltid gå som på mjuka mattor, alltid endast »njuta» lifvet, kan jag ej längre. Ingen kan intensivare än jag älska lifvets högtidsstunder, man de få ej blifva hvardagsmat, då slappnar man, liksom magen tröttnar

på för mycket sötsaker. Och vi äro ej häller rika nog för att kunna njuta dem utan ånger. Du har tillräckligt många gånger sagt mig, att det ej är gentlemannalikt att tala om hvad det kostar när man är ute och festar, för att jag velat beröra detta. Men under stundom har jag tänkt: det är ej möjligt, att hans lön kan räcka till att lefva som han gör — med så mycket extra utgifter, och han har ingen enskild förmögenhet — således lånar han eller lefver på kredit. Och detta har pinat mig. Den första tiden reflekterade jag ju ej, utan njöt endast af alla dessa små tillställningar, som blefvo så förtjusande på tumanna hand. Men nu på sista tiden har jag aldrig kunnat hafva någon verklig glädje däraf.

»Lifvet är så kort — ungdomen ännu kortare, låtom oss njuta», sade du alltid.

»Detta är falskt — lifvet är tillräckligt långt för att man skall kunna hinna uträtta mycket under detsamma. Men allt, som hette arbete och sträfvan — utom ju det allra nödvändigaste — ville du ej vara med om. Jag vill belysa mina ord med ett litet, men typiskt exempel. Det fins en del saker i sångväg, som vi beundrat tillsammans på konserter . . . din musikaliska begåfning hade gjort det lätt nog för dig att öfva in dem, men du gjorde det aldrig, du var för maklig, du nöjde dig med den repertoar, som en gång var inöfvad . . .

»Jag kan för visso ej med sanning säga, att jag upphört att hålla dig kär, tvärtom! Din yttre charme och ditt i många afseenden lifliga temperament intar mig på nytt hvarje gång, jag ser dig, och alla de timmar, som bevingats genom din närvaro, äro föreningslänkar, som smidts hårdare och hårdare. Men min aktning har du ej längre, och när en kvinna sådan som jag förlorar aktningen för den, hon älskar, försvinner äfven kärleken så småningom. Det fins ett gammalt ordstäf: när fattig domen kommer in genom den ena dörren, går kärleken ut genom den andra. Jag skulle kunna ändra om detta så: när missaktningen kommer in genom den ena dörren, går kärleken ut genom den andra.

»Om hvar och en af oss sträfvat år ut och år in för att så en dag kunna sätta bo och komma samman, så brydde jag mig visst ej om huru länge jag väntade, men som det nu är, synes mig det ligga något resultatlöst i det hela. Du har för dyrbara vanor, att kunna gifta dig fattig — och vill intet uppoffra. Du älskar mig nog på ditt sätt, men denna kärlek kan ej ens den rycka upp dig — och när den ej kan det nu, när den ännu är ung och frisk, så kan den det omöjligt sedan. Och hela min sunda natur skulle gå under i slitningar genom denna min kärlek, som synes mig sänka i stället för höja. Den bär åtminstone intet stärkande i sig nu längre. För öfrigt skall det kanske komma den dag, då jag ej är dig nog, och jag är ej den, som kan dela, som ödmjukt tar det, som skänkes mig. Jag fordrar allt eller intet.

»Hvad har jag mera att säga — — jo det, som är svårt att finna ord för: ett tack för allt. Ett tack för den kärlek, du visste att tända, en kärlek, som har varit mycket lycklig, innan den reflekterade. Troligen — Gud, jag känner det i denna stund med en förkänsla af det vemod, som skall betaga mig där ute, när jag känner mig ensam bland främlingar och minns, att det var med fri vilja jag lämnade den stad, där det fans en, som jag betydde något för — kommer jag mer än en gång att ångra, att jag gått händelserna i förväg, jag kunde ju åtit dag komma och dag gå — — hvarför kunde

ej jag, som de flesta andra, döfva känslan af det rätta — —

»Och så ett tack för de stunder, jag ägt dig helt, då din hela diktan och traktan var jag — — jag smeker detta minne i tankarna — och jag ser oss båda sitta i Haga park, när vårsolen diktade vår kärlekssaga dubbelt skön; jag ser oss på hemvägen stjärnklara vinterkvällar från Operan, då din vackra stämma gnolade aftonens melodier, så att de blefvo mig mera förstälige, mera kära.

»Ja, tack för all sång — — Det är en gammal visa, du sjunger; den saknar kanske högre musikaliskt värde, men jag har alltid älskat den så, ty du sjunger den så väl, med eld och värme . . . den passar ditt temperament . . . i valstakt går rytmen och tonerna vaggas fram så mjuka — man darrar till, när du sjunger den. Du vet, hvilken jag menar: Arditis »Afskedsskålen».

Och så farväl — —»

Han satt ännu och stirrade på de sista orden, när städerskan kom in.

»Kors, är notarien inte gången än, och jag som sa' till stadsbudet att komma och hämta kofferterna klockan åtta. Och det är hon allt i rippet!»

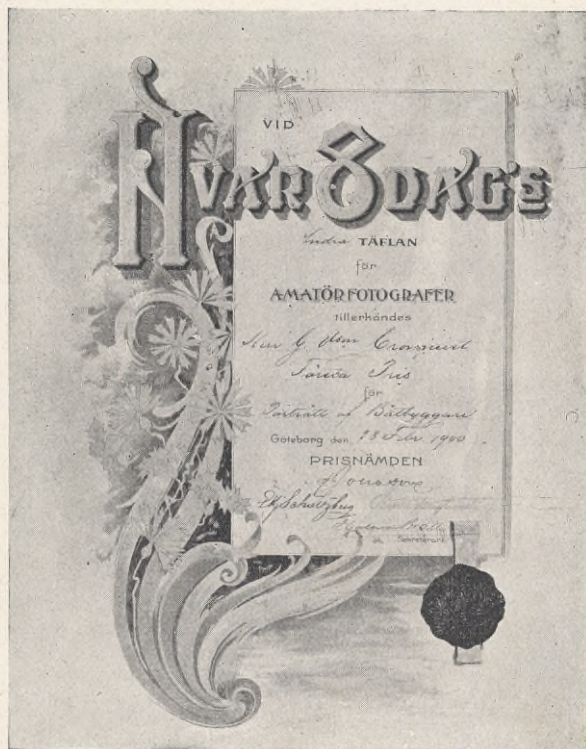
»För sjutton, hvad säger hon! Då har man redan börjat vänta mig.»

Han ser på klockan, och finner att det endast fattas några minuter i klockslaget för svensxans början.

Men hvart har tiden tagit vägen . . .? Han tar befrilt breffen och kastar in dem i ugnen. När han ser elden girigt förtära dem, drar han en suck, men vänder sig så hastigt till städerskan och säger:

»Var snäll telefonera efter en vagn, jag skall vara färdig om några minuter . . .

Anna Törnström.



HVAR 8 DAGS diplom för amatörfotografer: Storlek 27×35 cm. 4 färger

ETT MÖNSTERHEM FÖR DE GAMLA.

När h. m:t konungen 1898 gästade Sveriges andra stad i tre dagar gaf han flere gånger varma uttryck åt sin beundran för den allmänanda, som utmärker Göteborgs samhälle och till hvilken han ej funnit maken. Särskildt var detta sagdt med afseende å det då nyligen invigda *Ålderdomshemmet vid Slottsskogen*, en institution som söker sin like i Skandinavien.

Därute vid den stora stadens ena »lunga» Slottsskogen — den andra är skärgården — reser sig den ståtliga trevåningskomplex som den allmänna och enskilda välgörenheten byggt för att bereda medellösa gamla af båda könen en bekymmerslös ålderdom. De gamla finna härute ett verkligt *hem*. Allt är prydligt och hemtrefligt och intrycket af »försörjningsanstalt» så fjärran, att man formligen förvånas öfver, huru väl det lyckats att förena de praktiska anordningarne med sträfvan att undvika en kasernartad inhysesprägel öfver det hela. Ålderdomshemmet har tillkommit genom donationer och gåfvor från enskilda personer, hvar-

jämte Göteborgs sparbank med 288,000 kr. bidrog till stiftelsens grundläggande.



Grossh. A. E. Seaton.

Ålderdomshemmet har i sin helhet kostat 430,000 kr. Fonderna, som tillhöra detsamma, uppgå f. n. till omkring 1,100,000 kr.

För närvarande bo i hemmet 100 personer, 70 kvinnor och 30 män. De tillhöra i allmänhet hvad man plägar kalla »pauvres honteux», hvarjämte man bland dem finner en del gamla trotjänare. De erläggga i regeln ej någon som helst afgift. Dock kan en åldrig person äfven vinna inträde mot betalande af en viss summa. Dessa

fall ha emellertid hittills varit sällsynta.

Våra illustrationer från Ålderdomshemmet äro tagna efter de fotografier, hvilka skola utställas på Parisutställningen. De gifva en mycket god föreställning om den komfort och hemtrefnad som hvilar öfver detta hem. Se den stora vackra matsalen och den ljusa luftiga sjuksalen, genomsilad af lifgivande sol. Hemmet har ej mindre än 6 sjuksalar. I allmänhet är hälsotillståndet mycket



Matsalen.



S. C.

ETT MÖNSTERHEM FÖR DE GAMLA: Ålderdomshemmet i Göteborg.



Sjuksal.

godt bland de gamla, ehuru naturligtvis åren och mödorna emellanåt taga ut sin rätt.

Understödstagarne bo två och två i hvarje rum. Det är dem naturligtvis ej förmenadt att på bästa sätt pryda upp med dessa småsaker, som bidraga att gifva prägeln af eget hem åt bostaden. Komplexen innehåller tillsammans 71 rum, af hvilka en del ännu ej behöft tagas i anspråk.

Man har äfven sörgt för de åldrigas andliga behof. Gemensam morgon- och aftonbön hålles naturligtvis hvarje dag i stora salen. Men därjämte innehåller byggnaden en vacker kyrka, där en särskildt för hemmet anställd präst om söndagarne predikar för ett så stort auditorium som templet kan rymma. Någon osund pietism frodas icke inom hemmets murar. Liksom hela institutionen är ett den kristliga kärlekens vackraste utslag, är andan sannt kristlig och ingalunda genomsyrad af den »tvångsreligiositet» som så ofta vill sätta sin stämpel på inrättningar af detta slag.

Hemmet står under uppsigt af en syssloman, kand. A. Ahlfors, som sköter de löpande ärendena. Hemmets affärer och öfriga angelägenheter



5.09

Boningsrum.

handhafvas af en styrelse af 4 personer. Styrelsens ordförande är grossh. A. E. Seaton, hvars namn länge varit förbundet med värden om sociala inrättningar af detta slag.

En hvar som gästar Göteborg besöker den vackra Slotsskogen, åtminstone sommartid. Vill man ha ytterligare valuta af färden ditut rekommenderas en titt in i detta mönsterhem för de gamla, öfver hvilket staden med fullt skäl kan vara stolt. Man går därifrån med en känsla af glädje och tillfredsställelse öfver den belåtenhet och förnöjsamhet, som man sett återspeglas i de skrynkliga anletena.

De fotografier, som för att utställas i Paris tagits från Ålderdomshemmet, skola för hela världen bära ett vackert vittne om den svenska filantropien — om man nu kan kalla samhällets uppfyllande af sina sociala plikter för »välgörenhet». Såsom ett mönsterhem för de orkeslösa gamla, hvilka äro förtjänta af en fridfull ålderdom, låter denna institution sig utmärkt framställas. Det folk, som söker samvetsgrannt fullgöra samhällets åliggande mot barnen och ålderdomen, kan med stolt trygghet se framtiden an.



Kyrkan.



Köket.

FRÅN »REX'» STRANDNING.

Efter fotografier tagna för HVAR 8 DAG.



»Rex» dagen efter strandningen.

Vidstående bilder af den förolyckade kontinentalångaren »Rex» ha tagits speciellt för vår räkning och gifva en god föreställning om ångarens läge efter strandningen.

Dessvärre kräfdes olyckan fem människolif, hvilka gingo förlorade vid räddningsbåtens försök att nå land.

Vid inför Trelleborgs rådhusrätt afgifven sjöförklaring har framgått, liksom afförut anförda detaljer, att kaptenen, frih. Hermelin, och besättningen voro utan ansvar för olyckan, som vållades af rådande storm och mörker.

Rex' plats å traden Trelleborg—Sassnitz har tills vidare intagits af kontinentalångaren »Svea».



»Rex» tredje dagen efter strandningen, med afskiljd akter.

ENGLAND I SEGERJUBEL.

Krigslyckan har vändt sig och engelsmännen jubla. Ladysmith är undsatt, Kimberley räddadt, boernas framstående general Cronje i fångenskap med hela sin här. Att britternas öfvermakt till slut skulle få bugt med de fåtalige, hjältemodigt kämpande boers var ju endast att vänta. Men ännu torde ett godt stycke arbete återstå för England, innan freden är fullt återställd...

Underrättelsen om engelsmännens framgångar mottogs i hemlandet med desto större jubel som den föregåtts af ideliga jobsposter. Segerdepescherna framkallade öfverallt de lifligaste scener, först och främst i London, där man blef vittne till en entusiasm som vi knappt trott den lugne britten vara mäktig, till uppträden af sådan art att man kunde tro sig vara förflyttad till Paris — eller Chicago efter någon stor valseger. Bilden här nedan gifver en antydning om de uttryck segerjublet tog sig i metropolen vid Thames.

Personer af alla klasser, kön och åldrar falla hvarandra i famnen och trycka hvarandras händer i fosterländsk hänförelse. »Det brittiska lejonet» har visat sin kraft — *Rule, Britannia!* Hattar och flaggor svängas under det jublet växer med hvarje nytt detaljeradt telegram, som ingår från krigsskådeplatsen.

Men genom segerropen tränger kvidandet från de många sårade, bakom de i glad triumf vajande *union jacks* skymta de förgråtna ansiktena af alla de föräldrar, hustrur och barn, hvars hopp, kärlek och stöd jordats därute i Sydafrikas bloddränkta jord....



Generalmajor Mac Donald.

Bland de i slaget vid Paardeberg sårade engelsmännen märkes generalmajor Mac Donald, som flere gånger under kriget visat lysande prof på tapperhet. Hans bild synes här ofvan.



LONDON VID UNDERRÄTTELSEN OM LADYSMITHS UNDSÄTTANDE: Gatuscen utanför Börsen.



Den innebrända M:lle Henriot.

»THÉÂTRE FRANÇAIS» I PARIS BRAND DEN 8 MARS 1900.

HVAR 8 DAGS ANDRA TÄFLAN FÖR AMATÖRFOTOGRAFER.

(Fortsättning.)



Herr Julius Ahlberg, Göteborg.

HEDERSOMNÄMNANDE

Viraparti.



Herr Oscar Anderson, Helsingborg.

HEDERSOMNÄMNANDE



Herr R. Rettig, Söderhamn.

GULDTÖRSTENS OFFER.

Af S. H. MERRIMAN.

Öfversättning för Hvar 8 Dag.

I hvarje nummer lämnas ett kort sammandrag af följelöngens innehåll allt ifrån dess början.

I första kapitlet omtalas professor von Holzens i Haag besök hos en dödning, af hvilken han köper för tusen gulden en dyrbart recept. När den sjuke dragit sin sista suck, stoppar professorn pängarne tillbaka i sin plånbok. I andra kapitlet sammanträffa den från Indien som segrande hjälte återvändande major White och en gammal bekant till honom, Tony Cornish, en modärn man ur societeten. De följas åt till den senares onkel, lord Ferriby, där de finna husets unga dotter, miss Joan, strängt upptagen med arbete för ett välgörenhetsföretag till fromma för manufakturistbiträden. Miss Joan omtalar lordens senaste välgörenhetsprojekt, en stor internationell affär med mål att lindra malgamitarbetarnes svåra lott. Vid en »at home», hos Ferribys framlägger lorden i tredje kapitlet sin plan. Som medlemmar af direktionen antagas med acklamation lorden, Tony Cornish, major White, upphofsmannen till projektet mr Percy Roden och professor von Holzen.

I fjärde kapitlet gör en enka mrs Vansittart i det gamla diplomathotellet »Vieux Doelen» i Haag bekantskap med mr Percy Roden, för hvars projekt hon visar sig lifligt intresserad. Detsamma går ut på att samla alla malgamitarbetare och bygga en fabrik åt dem, i afsikt att förse hela världen med malgamit, ett för papperstillverkningen oundgängligt ämne. Fabriken skall förläggas till dynerna i Holland.

Femte kapitlet beskriver malgamitarbetarnes ankomst dit med Cornish som vägvisare. Cornish sammanträffar här med Roden och båda företaga en inspektion af fabriken och bostäderna. De förvisa inrättningen för en mängd inbjudna tidningsmän, hvarpå Cornish följer med hem till Roden, där de mottagas af dennes syster.

I sjunde kapitlet läses en interiör af malgamitkontoret i London, där Cornish och lorden sköta »affärens». Där afhållas äfven små soiréer, vid hvilka en ung mr Rupert Dalkyn och en enkfru, mrs Courteville, voro bland de mera aktiva gästerna.

Efter ett sammanträffande mellan miss Roden och mrs Vansittart i dennes hem följer en scen från malgamitkolonien. Roden och Holzen äro närvarande vid en malgamitarbetares dödsbädd.

I nionde kapitlet mötas hos mrs Vansittart miss Roden samt herr Cornish, Roden och von Holzen. Därpå vidtager ett direktionssammanträde för malgamitbolaget med lord Ferriby som ordförande. Man beslutar sätta företaget på aktier, hvaraf hvarje arbetare får en. — Cornish och mrs Vansittart sammanträffa på en morgonpromenad i Haag, hvarvid hon slugt försöker utleta hans hjärtas hemlighet. — Därpå träffa vi Cornish på besök hos en rik City-man, mr Wade, på dennes landtställe. Hans dotter Marguerite har hämtat Cornish vid stationen. Mr Wade erbjuder Cornish sin dotters hand, men denne säger nej, hvarpå mr Wade börjar en skarp kritik af malgamitföretaget, hvilket han afslöjar som ren affärsvindel och tillråder Cornish att alldeles lämna. Denne meddelar sig med major White och de söka övertala lord Ferriby att ge det hela på båten, men förgäves.

Därpå uppvakta en komité af pappersfabrikanter lorden och yrka på nedläggandet af malgamitaffären — allt lika förgäves. Mrs Vansittart och mr Roden sammanträffa på en morgonridt i Haag. Han förleades af sin kärlek att låta henne följa med inom malgamitverksområdet. Holzen kommer emellertid dem till mötes och förhindrar på föregifna skäl, att mrs Vansittart — som har att hamnas sin mans död på Holzen — får den önskade inblicken i förhållandena vid fabriken.

Cornish kommer på ett kafé i Haag i samspråk med ett par malgamitarbetare, som afslöja en del detaljer från verken. Den ene gör han ett erbjudande att skaffa honom en bättre ställning, men anbudet afböjes. Cornish passar på att möta Dorothy Roden i afsikt att tala om malgamitaffären och hennes bror, men börjar med en kärleksförklaring. Slutet blir hennes jaord, hvarpå Cornish begifver sig till malgamitkontoret för att där afslöja von Holzens i Rodens närvaro. Här begär han att få veta hur malgamitstillverkningen tillgår. Roden lämnar honom ensam med Holzen, som under föregifvande af att vilja visa experiment hämtar in en mängd kärl, innehållande giftiga gaser. Han ställer omärkligt om, att gaserna kunna strömma ut, och skyndar sin väg efter att ha låst dörren, lämnande Cornish att förgiftas i det tränga rummet. Denne lyckas emellertid behålla medvetandet och rädda sig undan Holzens hämnd.

(Forts från n:o 24).

Han samlade alla sina krafter, drog in benen och kröp ihop med fötterna mot pulpeten och ryggen mot dörren. Han var lång och vig samt ägde en styrka, hvilken han ännu aldrig haft tillfälle att pröfva. Han rätade nu långsamt ut sig och tryckte med sådan kraft mot dörrens nedre del, att dess skrufvar gifvo efter och dörren blef hängande på sitt öfre gångjärn. Med hufvud och axlar befann han sig nu ute i fria luften.

Han låg en minut eller två för att draga andan och hämta sig ifrån det förfärliga illamående, som följer på förgiftning medelst kolsyregas. Därpå reste han sig upp och vacklade ett ögonblick som en drucken. Holzens bostad låg några meter längre bort. Ljus brann därinne och lyste genom de fördragna gardinerna.

Cornish gick fram mot stugan men stannade plötsligt. »Nej», mumlade han och höll om sitt hufvud med båda händerna. »Det kan vara nog.» Och han raglade bort i mörkret mot det hörn af gården, där tomfaten stodo uppställda mot staketet.

TJUGONDE KAPITLET.

Mera från det förflutna.

»Ni uppträder som en malgamitarbetare, *mon ami*», sade mrs Vansittart och såg på Cornish, »instängd som ni håller er i det lilla värdshuset på

en bakgata. Hvarför tager ni ej åtminstone in på ett af de större hotellen i Scheveningen, då ni nu absolut har öfvergifvit Haag?»

»Emedan de större hotellen ännu ej äro öppnade för säsongen», svarade Cornish och satte fram en stol åt sin gäst.

»Det är sant, det kom jag ej att tänka på. Men jag frågade egentligen icke håller för att få svar. Ni, som är en erfaren världsman, borde känna kvinnökönet bättre. Det var bara en tom fråga — en vanlig fruntimmersfint. Ja, ni har varit eller är sjuk. Ni är blek och ser trött ut.»

Hon satt och såg på honom. Hon hade promenerat hela vägen från Park Straat i skuggan af träden — en verklig idrottsbragd för en person, som själf förklarar sig tillhöra en åkande generation. Anländ till hotellet hade hon helt djärft gått in i restauranten och tillsagt upppassaren att föra henne till mr Cornish's rum.

»Det betyder ingenting, hvad en sådan ung upppassare i början af sin bana tänker om oss. Men där nere vädra de högeligen skandal, det vill jag bereda er på.»

»Det är många år, sedan jag slutade upp att gifva några förklaringar ens på engelska», svarade Cornish. »Man uppväcker mera misstankar genom förklaringar än genom tystnad. Ty denna kloka värld tror aldrig att man talar sanning.»

»När man inte gör det», inföll mrs Vansittart. »När man inte gör det», medgaf Cornish i något trött ton, hvilken för ett så fint öra som mrs Vansittarts var detsamma som en fråga, hvad som fört henne dit.

»Ja», sade hon med ett skratt, »ni är ej hågad att prata nonsens vid den här tiden på dagen, och det är jag inte håller. Jag har ej promenerat hela vägen från Park Straat och tagit edra utanverk med storm och utsatt mig för förolämpningen af ett nöt till kypares rynkade ögonbryn för att prata nonsens ens med en person, som är den skickligaste jag vet i att undvika plattheter».

Hon skrattade litet hårdt, såsom personer ofta göra, då de plötsligt finna sig nära att göra sig skyldiga till en sådan svaghet som att visa så kallad känsla.

»Nej, jag kom hit i affärer, om jag så får säga. Jag har fått ett godt kort på hand, och jag ämnar spela ut det. Jag önskar, att ni håller er overksam under tiden; gif mig denna dag, det ber jag er. Jag har vidtagit mina försiktighetsmått för att göra min hand stadig. Det är ej fråga om något plötsligt infall af mig utan om en öfverlagd plan, hvilken jag beredt i flera veckor. Den är, med ett ord, genomgående kvinnlig och ej sådan, att ni i er egenskap af man skulle kunna skänka den ett ögonblicks bifall. Därför säger jag er ingenting. Jag begär blott, att ni lämnar mig fältet öppet i dag. Vårt mål är detsamma, äfven om vårt sätt och våra bevelsegrunder äro lika olika som — våra åsikter. Ni önskar att spränga malgamitringen. Jag önskar störta Otto von Holzen. Ni förstår?»

Cornish hade varit nog länge bekant med henne för att svara endast med en tyst nick.

»Om jag lyckas — *tant mieuux*. Om jag misslyckas, så rör saken icke alls er eller berör på något sätt er eller edra planer. Ah, ni ogillar mig; jag ser det. Tänk, hvilken invecklad värld detta skulle vara, om vi alla kunde bära mask för våra ansikten! Ert ansikte brukade dock vara säkrare förr, än hvad det nu är. Kan detta möjligen betyda, att ni håller på att bli allvarlig — *un jeune homme sérieux?* Himlen bevare er från det!»

»Nej, jag har ondt i hufvudet, det är allt», skrattade Cornish.

Mrs Vansittart satt djupt försjunken i tankar och knäppte och knäppte åter upp sin handske. Somliga kvinnor kunna tänka djupt, just under det de underhålla en ytlig konversation.

»Vet ni», sade hon med en plötslig förändring i ton och hållning, »jag har en bestämd förnimelse af, att ni vet någonting i dag, om hvilket ni var okunnig i går. Allt slags kunskap, förmodar jag, lämnar något spår efter sig. Jag misstänker, att det rör Otto von Holzen. O, Tony, om ni vet någonting, så säg mig det! Om ni har ett trumfkort, så låt mig spela ut det! Ni vet icke, huru jag har längtat och väntat — huru svag min stackars hand är gent emot denne starke man».

Hon var allvarlig nog nu. Hennes röst klingade hopplös, som om hon kände den gräns, hvilken kvinnan förgäfvos söker öfverskrida, när hon vill skada en man, som ej älskar henne. Men med kärlekens hjälp är hon stark — utan den, hvad förmår hon väl?

Cornish nekade ej till den kunskap, hon antog honom äga, utan skakade blott på hufvudet, och mrs Vansittart bytte genast åter om sätt. Hon var nog skarpsinnig och förständig att inse, att hvad som än stode mellan Cornish och Otto von Holzen, måste de själfva göra upp räkningen sig emellan utan hjälp af någon kvinna.

»Ni håller er således hemma i dag», sade hon och reste sig, »och söker bota er från er . . . underliga hufvudvärk — och att inte alls komma i

närheten af malgamitfabriken eller råka Percy Roden eller Otto von Holzen — samt låta mig göra mitt lilla försök. Det är allt jag begär.»

»Ja», svarade Cornish motvilligt; »men jag tror, att ni gjorde klokare, om ni lämnade Holzen åt mig».

»Ah!» sade mrs Vansittart med en hastig blick. »Ni tror det.»

Hon dröjde ett ögonblick på tröskeln men ryckte därpå på axlarne och gick. Hon skyndade sig hem och skref genast följande biljett till Percy Roden.

»Bäste mr Roden!

Det förefaller mig vara mycket länge sedan jag råkade er, ehuru det kanske endast är jag, som tycker så. Jag är hemma i eftermiddag kl. fem, om ni skulle vilja förbarma er öfver en landsmaninna i min ensliga ställning. Om jag skulle vara ute och rida, när ni kommer, så var god och invänta min återkomst.

Vänskapsfullt

Edith Vansittart.»

Hon förseglade brevet med ett litet grymt leende samt sände genast af det med en betjänt. Mycket tidigt på eftermiddagen satte hon på sig sin riddräkt men gick ej direkt ned, ehuru hästen var för dörren. Hon gick i stället till biblioteket, ett litet rum med ett stort fönster, som vette åt Oranje Straat. Från en låda i skrifbordet tog hon en nyckel, som hon omsorgsfullt granskade, innan hon stack den i sin ficka. Det var en ny nyckel, som ännu bar märken efter filen.

»En simpel nödfallsutväg», sade hon. »Men det åsyftade ändamålet är så önskvärdt, att man ej får vara alltför samvetsgrann med medlen».

Hon red ned för Kazerne Straat och genom skogen på vägen till Leyden. Hon tog af till vänster och uppnådde snart de östra dynerna, och sålunda beskrifvande en cirkel red hon sakta tillbaka till Scheveningen. Hon kände noga, tycktes det, vägen till malgamitverken. Anländ dit lämnade hon hästen i ridknektens vård och gick fram till porten, hvilken portvakten efter någon tvekan öppnade. Mannen var tysk och därför möjligen mera mottaglig för mrs Vansittarts befallande ton.

»Jag måste genast råka herr von Holzen», sade hon. »Visa mig hans kontor.»

Portvakten pekade på byggnaden i fråga. »Men herr professorn är i fabriken», sade han. »Det är blandningsdag i dag, men jag skall genast hämta honom».

Mrs Vansittart gick långsamt fram mot kontoret, där Roden sagt henne att kassaskåpet stod, i hvilket receptet och andra papper voro förvarade. Hon visste, att det var blandningsdag och att Holzen skulle befinna sig i fabriken. Hon hade narrat Roden till Park Straat för att invänta hennes hemkomst. Skulle hon nu lyckas? Skulle hon få vara ensam under några minuter i det lilla kontoret, där kassaskåpet fanns? Hon kände med handen efter nyckeln i fickan — en duplettnyckel, som hon med mycken risk och svårighet lyckats förskaffa sig genom den enkla listen att en afton låna Rodens nyckelknippa för att söka öppna ett gammalt obegagnadt skrifbord i Park Straat. Hon hade själf uttänkt och utfört planen, hvilken hon fulkomligt insåg vara simpel och barnslig, men det

gällde en stor vinst, och det är ofta med de enklaste medel, som man lyckas bäst. Receptet på malgamit — skrifvet i svart på hvitt — skulle sannolikt blifva Holzens dödsdom. Mrs Vansittart måste strida på sitt eget sätt eller också icke alls. Hon kunde ej förstå det långsammare men säkrare stridssätt, som användes af mr Wade och Cornish, hvilka bara tycktes vänta och slösa bort en dyrbar tid.

Den tyske portvakten följde henne till kontoret och öppnade dörren efter att hafva knackat utan att få svar.

»Behagar hennes nåd taga plats», sade han.

»Jag skall ej dröja länge.»

»Det är ingen brådska alls», sade mrs Vansittart för sig själf.

Knappt var dörren stängd, förrän hon skyndsamt reste sig upp. Kontoret såg naket ut, och sträng ordning rådde där. Till och med papperskorgarna voro tömda. Böckerna voro inlåsta och skrifbordet tomma. Men det lilla gröna kassaskåpet stod i ett hörn. Mrs Vansittart gick genast till detsamma med nyckeln i handen. Nyckeln var den rätta — hon hade gissningsvis funnit den bland de många på Rodens knippa. Den gled ledigt in i nyckelhålet och gick lätt omkring, men rörde sig ej ur fläcken. Hon vred och slet länge förgäfvos,

men vid någon tillfällig rörelse sprang dörren plötsligt upp. Nederst i skåpet funnos två olåsta lådor med omsorgsfullt ordnade papper. Ögonblickligen hade hon fatt i dessa. Papperen voro sammanvikta och hobbuntade. Många af buntarne voro försedda med påfästa etiketter. Ett långt, smalt kuvert låg allra nederst i lådan. Hon grep det raskt och vände på det. Det hade hvarken utanskrift eller adress. — »Ah!» sade hon med andlös brådska och stack skyndsamt ned två fingrar i det oförseglade kuvertet. Men så tvekade hon för ett ögonblick och vände sig om. Holzen stod på tröskeln och betraktade henne.

De stirrade ett ögonblick under tystnad på hvarandra. Mrs Vansittarts läppar voro lätt uppdragna och visade hennes jämna, hvita tänder. Holzens lugna ögon stodo vidöppna, så att hvitögat syntes rundt omkring den mörka pupillen. Plötsligt sprang han rakt mot henne utan ett ord. Hon var stark och smidig och längre än han, annars skulle hon hafva fallit. Nu höll hon stånd och han, som förgäfvos sökte fatta om hennes handlof, vacklade ned mot bordet. I ett nu hade hon sprungit rundt detta och åter stodo de tysta och stirrade på hvarandra tvärs öfver det skrifbord, i hvilket Roden förvarade sina böcker rörande fabriksens affärer.

(Forts.)

EN "SKRIDSKODROTNING".

Våra läsare sågo häromdagen i HVAR 8 DAG porträttet af den berömde svenske skridskochampion Ulrich Salchow, som på »skådebanor» i Berlin, Wien och London ånyo utmärkt sig. Helt nyligen ha Stockholm, Gefle, Lund, Helsingborg och Norrköping gästats af den finska skridskodrottningen fru *Nadja Franck*, Europas skickligaste skridskoåkarska, som hennes titel lyder.

Fru Franck behöfver ej göra många *pas* på den glatta ban, förrän man ser hvilken artist hon är i sitt fack. Hon uppträder vanligen i kort, åtsittande klädning i blått och hvitt — Suomis färger — pälsbrämadt ljust lif, öfversålladt med medaljer från en mängd segrer, samt en pälsmössa med vit kulle. De korta, smala och skarpslipade skridskorna äro fastskrufvade i de höga snörskorna och undan går det med en skicklighet, styrka och grace, som tillfullo förklarar fru Francks berömdhet. När hon till slut dansar en charmant mazurka vilja de förtjusta åskådarnes applåder aldrig sluta.

Fru Franck har vid sitt senaste besök här haft otur, i det att marssolen gjort isen porös och ytterst olämplig för några konststycken. Programmet kunde i följd af isens »halsbrytande» egenskaper på flere ställen ej genomföras, men publikens intresse öfverallt visade icke desto mindre huru välkommen åter fru Franck är nästa vinter — om vi nu så snart våga hoppas på en »morgonfrisk» sådan efter den senaste grundliga!



Fru Nadja Franck.



VECKANS PORTRÄTT-GALLERI

Under denna rubrik återgifver HVAR 8 DAG fotografier af personer, hvilkas drag af en eller annan anledning äro af aktuell intresse. Vi äro tacksamma för våra ärade läsares medverkan till fyllande af denna afdelning och ersätta med största nöje eventuella kostnader.

Ett generalkonsuls- jubileum.

Den 12 mars kunde svensk-norske generalkonsuln i Dresden, hr *A. E. von Rosencrantz*, fira sitt 25-årsjubileum. Att han un-



der denna tidrymd på ett särdeles förtjänstfullt sätt förstått att representera Sverige-Norge, framgår icke blott af de utmärkelser och erkännanden, som gång efter annan från allra högsta ort kommit honom till del, utan äfven af den allmänna aktning och tillgifvenhet, som ägnats och ägnas honom af de skandinaver, som längre eller kortare tid vistats eller vistas i Dresden.

Som bevis på de sympatier generalkonsuln v. R. förvärfvat sig öfverlämnades till honom på jubileumsdagen en subskriberad hedersgåfva från svenska och norska herrar och damer.

En musikveteran.

Den 19 mars fyller musikdirektören *Joseph Czapek* 75 år. Det är en lång meritförteckning denne om Göteborgs musiklif så högt förtjänade konstnär kan med stolthet visa på. När han nu tillkännagifvit sin afsikt att draga sig tillbaka från aktivt deltagande i konstens utöfvande, hälsas han med stor honnör.

Joseph Czapek är icke blott högt värderad som komponist och framstående exekutör, utan äfven hjärtligt afhållen för sin väfnasthet, anspråkslöshet, godmodighet och sitt varma hjärte-lag — egenskaper, hvilka hos honom lyckligt förenas med de musikaliska.



Joseph Czapek är född i Prag och började år 1847 sin lefnadsbana i Sverige som musikdirektör vid K. Göta artilleriregemente.

Naturligtvis kommer direktör Czapek att på sin 75-årsdag blifva föremål för varm hyllning från alla de kretsar, inom hvilka han verkat.

En lofvande debutant.

Vi återgifva porträttet af fröken *Blenda Nilsson*, en ung dam som nyligen gjort en lyckad debut i professor Ivar Hallströms senaste verk »Hin ondes snaror». Den unga artisten förenar med

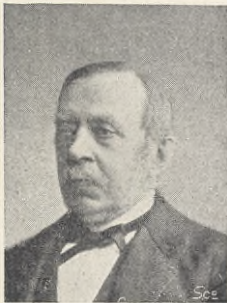


en vacker apparition ett ledigt och behagligt uppträdande på scenen. Hennes röst, en välklingande alt, ger de vackraste löften för framtiden, hvilken af allt att döma synes ligga mycket ljus för fröken N. Sällan har en debutant hälsats med så stort bifall och kunnat glädja sig åt ett hjärtligare mottagande. Prof. Hallström har alla skäl att vara belåten med och stolt öfver sin unga elev, hvars utförande af Marfas parti i »Hin ondes snaror» han har all heder af. Fröken Nilsson åtnjuter för sin utbildning för scenen understöd från allra högsta ort, hvilket i ej ringa mån bidragit att öka intresset för debuten.

J. A. Frölich. †

Ett dödsbud, som i vida kretsar väckt förstämning och saknad, meddelade den 28 febr. att f. d. majoren Johan Axel Frölich aflidit i Skara i en ålder af 88 år.

Major Frölich var född den 11 okt. 1811. Hans föräldrar voro fänriken L. M. Frölich och hans hustru Anna Hedvig Lundblad. Efter aflagd studentexamen ingick F. på den militära banan, där han blef fänrik vid Västgöta regemente 1833, löjtnant 1842, kapten 1850 och major 1861. Såsom löjtnant deltog han i kommenderingen till Danmark 1848 och var som kapten befälhafvare för en infanterikommendering till Gotland under kriget mellan Ryssland och västmakterna.



Den framstående, allvarlige och pliktrogne militären skulle utan tvifvel ha gått långt, om icke en allt mer tilltagande döfhet nödgat honom att taga afsked år 1868, då han bosatte sig i Skara.

Här togs hans stora förmåga i anspråk för flera allmänna uppdrag, tills den tilltagande döfheten äfven lade hinder för sådan verksamhet. Ett vackert minne lämnar F. efter sig i husbondeföreningen, som tillkom hufvudsakligen på hans initiativ och länge uppbars af hans arbete och nit.

John O. Friman. †

Den 1 mars aflid vid 37 års ålder en i Göteborgs köpmanvärld bemärkt man, ombudsmanen John O. Friman.

Friman har i egenskap af Köpmannaföreningens ombud

tillvunnit sig stort förtroende och sympatier inom merkantila kretsar. Han var äfven själf en driftig affärsman. Som en af de verksamaste ifrarne för Göte-



Eskil Fähræus. †

borgs Kontoristförening inlade han på sin tid stora förtjänster för densammas bildande. En stor krets uppriktiga vänner deltagar i de närmastes sorg öfver den redbare, duglige och väfnaste mannens tidiga bortgång.



A. A. A. Fischer. †



Den som kvartettsångare kände handelsresanden Axel August Alexander Fischer aflid den 24 febr. i hufvudstaden 42 år gammal. F. var född i Ystad och son af tobaksfabrikören A. H. Fischer. Han ämnade i unga år ägna sig åt handel, men drefs af en okuflig lust och en sympatisk röst att egna sig åt kvartettsången. På 1880-talet var Fischer en af prydningarna

i Edgrens och Luttemans kvartetter och var vida bekant för sin härliga basbaryton. Detta på sin tid berömda sångaresällskap åtföljde Fischer på dess resor i England, Tyskland, Finland och Ryssland m. fl. länder, der sällskapet vann allmänt erkännande. Efter ledarnes död upplöstes emellertid kvartetterna och Fischer återgick till handeln. Genom sin röst, sin angenäma och redbara personlighet hade Fischer en stor vän- och kundkrets, speciellt i Finland och Norrland, hvarest han under de senaste åren bedrifvit sin verksamhet såsom resande för vinhandelfirman Högstedt & C:ni.

Den 3 sistlidne mars aflid i en ålder af 83 år en af Göteborgs äldre affärsmän Eskil Fähræus.

F. var född på Gotland, ankom vid omkring 20 års ålder till Göteborg, där han erhöll anställning hos Carnegie & Co., hvilken firma han tillhörde i ett tredjedels sekel och där han så småningom avancerade till kontorschef. På 1870-talet var F. stadsfullmäktig. Hans ordningssinne och redbarhet förskaffade honom äfven flera andra offentliga uppdrag. Sedan han dragit sig tillbaka från affärerna ägnade, han sig åt keramiken. Han uppköpte under årliga resor i Tyskland och Holland porcellainer, så att han vid sin död efterlämnar den utan tvifvel största och dyrbaraste talrikssamling som finnes i någon svensk privatpersons ägo.